

Over de vlucht uit de Anthony Ruys na de crash dd 21 december 1992 op het vliegveld van Faro van vlucht MP495 van Martinair.

Uit HET RELAAS VAN PASSAGIER JULSING; Het PAROOL, donderdag 19 december 2002

... De deur aan de rechterkant is open, en hel verlicht door het vuur dat aan die zijde van het wrak het meest raast. ...

...'U kunt ook hier uit, mevrouw, meneer.' Bij het deurtje staat in het onrustig schijnsel van het laaiend vuur buiten een stewardess.

Haar opgestoken haar is voor een deel uiteengevallen, er hangt een blonde sliert voor haar wel heel jonge gezichtje. Ik meen ook olievlekken te zien, een veeg over een van haar wangen, de rest op haar rode uniformpje dat hier en daar ook scheuren vertoont. De pantry achter haar is een volledige puinhoop, zie ik. Laden en trolleys, alles ligt in een wilde chaos over en door elkaar.

Het meisje staat er bij, zoals ik vele malen dit soort meisjes bij de uitgang van vliegtuigen heb zien staan: geduldig en vormelijk beleefd. Mededogen golft door me heen. Hoe oud zal ze zijn? Eenentwintig? Tweeëntwintig?

'Dankjewel. Pas goed op jezelf.'

Staande in de deuropening stellen we vast dat de al aanwezige brandweer de plek brandvrij houdt door het zonder onderbreking met een krachtige straal schuim te bespuiten. In minder dan een seconde zien we er uit als sneeuwpoppen. Een tiental meters verderop, meer naar het midden van het toestel, loeit de woeste vuurzee in onze richting, aangewakkerd door een strakke storm. De hitte ervan trekt onze huid strak.

Vanuit ons hoge standpunt is ook de chaos te zien, veroorzaakt door het openscheuren van de bagageruimte.

Overall, voor zover het oog reikt, liggen tassen en koffers en de inhoud daarvan over de grond verspreid. Er tussen door dwalen gedaanten; zonder nut of doel naar het schijnt.

Een tweede gele brandweertruck komt over het oneffen terrein aangehobbeld en kiest positie.

'God, wat hoog!' piept A.. De glijbaan onder aan de deur is gescheurd, of misschien wel gesmolten. Mij vooroverbuigend zie ik ver beneden mij de resten ervan op de grond. Ze heeft gelijk. Het is hoog.

Later zal ik, wachtend op de vliegvelden die ik op mijn vele reizen aandoe, aan de hand van op de turmac geparkeerde DC-10's de hoogte van de door ons te maken sprong schatten op zeker meer dan twee verdiepingen, te meer doordat het staartgedeelte waaruit wij springen gekanteld naar de andere zijde helt.

'We hebben geen keuze,' zeg ik, en geef haar het vriendelijkste duwtje dat ik ooit iemand gaf. Het is net genoeg om haar het evenwicht te doen verliezen zodat ze springen moet. 'Spring!' zeg ik er nogal overbodig bij.

Ze heeft de grond nog niet bereikt als ook ik spring.

Nog tijdens mijn sprong zie ik hoe ze neerkomt, op haar zij, niet echt goed. Ik probeer m'n val wat bij te sturen, maar als ik neerkom, schamp ik licht haar arm of schouder; verder land ik precies zoals ik mij kennelijk razendsnel voornam: op de voeten, diep doorbuigend door de knieën, de rest van de val brekend met opengespreide handen.